

# РЕШЕНИЕ

№ 6020

гр. София, 23.11.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ**, в публично заседание на тридесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова  
Петър Милев

при участието на секретаря Йорданка В. Петрова  
като разгледа докладваното от Петър Милев Въззивно гражданско дело № 20231100507417 по описа за 2023 година

### **Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.**

С решение № 5797 от 11.04.2023 г., постановено по гр. д. № 7871/2022 г. по описа на СРС, 164 състав, **е признато за незаконно и е отменено**, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, уволнението на Д. Д. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, извършено със заповед №225/08.12.2021 г. на Директора на Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. второ от КТ и ищецът е **ВЪЗСТАНОВЕН**, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ на заеманата преди уволнението длъжност **"Охранител"** в обекти и съоръжения - Вагонно депо „Надежда“ при Поделение „П.п.“ - гр.София към „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, като **Поделение „П.п.“- гр.София** при „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, е осъдено да заплати на Д. Д. Д. на основание чл.344, ал.1, т.3 вр. чл.225, ал.1 от КТ сумата от **6 715,02** лв., представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа в резултат на незаконното уволнение, дължимо за периода от 13.12.2021 г. до 13.06.2022 г., ведно със законната лихва от 16.02.2022 г. до окончателното му плащане. С решението е разпределена и отговорността за разноски.

Срещу решението е подадена въззивна жалба с вх. № 135780/16.05.2023г. от ответника Поделение „П.п.“- гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, в която са изложени доводи за неправилност на обжалваното решение. Въззивникът счита за правилен извода на районния съд, че са били съкратени всички щатни бройки за охранители във вагонно депо „Надежда“,

както и че преди уволнението на ищеца е предоставено съгласие по чл. 333, ал. 4 от КТ от синдикалния орган, действащ в предприятието – КТ Подкрепа. Посочил е, че не е взел мнението на ТЕЛК по реда на чл. 333, ал. 2 от КТ, тъй като от всички охранители, работещи при него, е изискано устно преди пристъпване към съответните уволнения да представят документи, от които да е видно, че попадат под обхвата на предварителната закрила от уволнение. Ищецът Д. Д. Д. представял в годините пред работодателя различни решения на ТЕЛК, като последното такова било № 2065 зас. № 151 от 01.10.2019г., а заповедта за прекратяване на трудовото правоотношение била от 08.12.2021г. Моли обжалваното решение да бъде отменено, а предявените искове – отхвърлени. Претендира разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК е постъпил отговор на въззивната жалба от въззиваемата страна Д. Д. Д.. Страната счита, че обжалваното решение е правилно, а въззивната жалба – неоснователна. Правилно районният съд приел, че са допуснати нарушения на установената в негова полза предварителна закрила от уволнение, задължаваща работодателя в хипотезите на чл. 333, ал. 1 от КТ да изисква съгласие от определения за това орган преди да пристъпи към уволнение. Моли обжалваното решение да бъде потвърдено. Претендира разноски.

**Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства и взе предвид наведените доводи на страните, намира за установено от фактическа страна следното:**

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба с вх. № 28882/16.02.2022г. на Д. Д. Д., с която е предявил срещу ответника Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД обективно кумулативно съединени искове по чл. 344, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3, вр. с чл.225, ал.1 от КТ за признаване на незаконност и отмяна на уволнението, извършено със Заповед № 225/08.12.2021 г.; за възстановяване на ищеца на заеманата преди уволнението длъжност "Охранител" в охрана на обекти и съоръжения - Вагонно депо „Надежда“ при „БДЖ - П.п.“ ЕООЗ, РЦ - София и за присъждане на дължимото се на ищеца обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ за оставането му без работа в периода от 13.12.2021 г. до 13.06.2022 г., в размер на 6 715,02 лева /след изменение на неговия размер по реда на чл. 214 от ГПК/.

Ищецът твърди, че между него и ответника е бил сключен трудов договор № 162 от 16.06.2016г., въз основа на който изпълнявал длъжността „охранител“ в обекти и съоръжения – Вагонно депо „Надежда“ при БДЖ – П.п. ЕООД. Със заповед № 225/08.12.2021 г., връчена на 13.12.2021г., на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, пр.2 от КТ поради съкращаване на щата, е било прекратено трудовото му правоотношение. Счита, че извършеното уволнение е незаконосъобразно, тъй като работодателят не извършил задължителния подбор по чл.329 от КТ, както и че не взел предварително писмено становище от синдикалното ръководство на предприятието, нито пък предварително

разрешение от Инспекцията по труда, съгл. чл.333, ал.1 от КТ, тъй като страдал от заболяване с трайно намалена трудоспособност. С уточнителна молба ищецът е посочил, че страда от болест по наредба № 5 за болестите, при които работниците, боледуващи от тях имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от КТ – епилепсия. Изтъкнал е, че работодателят е знаел за това заболяване, но въпреки това не е поискал мнение от ТЕЛК и не е получил предварително разрешение от инспекцията по труда преди да прекрати трудовото правоотношение.

В срока по чл. 131 от ГПК е постъпил отговор от ответника Поделение „П.п.“- гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, с който е заявил, че предявените искове са неоснователни. Изложени са доводи, че уволнението е законосъобразно извършено, от компетентен орган в качеството му на работодател. Твърди, че съкращаването на щата е реално, като са били съкратени всички 49 щ.бр. за длъжност „Охранител“ във ВД „Надежда“ към ППП-София, заемана и от ищеца до уволнението му, поради което за него не възникнало задължение да извърши подбор по чл. 329 от КТ. Възразява срещу твърдението на Д. Д., че е подлежал на предварителна закрила при уволнение по чл.333, ал.1, т.3 от КТ, възразява да има данни и за трудоустрояване на ищеца. По отношение на твърдението на ищеца, че подлежи на предварителна закрила при уволнение е представил доказателства, че е било изискано и съответно получено предварително съгласие от синдикалното ръководство на секцията на КТ „Подкрепа“ в ППП - София, към БДЖ-ПП. Моли за отхвърляне на исковете. Претендира разноски. В открито съдебно заседание и в отговор на уточняващата молба на ищеца поддържа, че при него липсва експертно решение на ТЕЛК, от което да е видно, че лицето е страдало от епилепсия.

По делото е приет като писмено доказателство препис от трудов договор № 162 от 16.06.2016., от който е видно, че между Д. Д. Д. и ответника е възникнало трудово правоотношение и ищецът е заемал длъжността "Охранител" във Вагонно депо „Надежда“ при „БДЖ - П.п.“ ЕООД, с място на работа вагонно депо „Надежда“. С допълнително споразумение за изменение на трудовото правоотношение с № 327-РЦ/13.03.2017г. страните са уговорили, че от 14.03.2017г. срокът на трудовия договор е за неопределено време. От заповед № 225/08.12.2021г. подписана от директора на ППП при БДЖ - София, е видно, че трудовото правоотношение с ищеца е било прекратено на основание чл. 328, ал. 1, т. 2 от КТ, поради съкращаване на щата, като заповедта е връчена на работника на 13.12.2021г.

Към доказателствената съвкупност е приобщено и експертно решение № 2065 зас. № 151 от 01.10.2019г. на ТЕЛК, в което е посочено, че ищецът е с 20% трайно намалена работоспособност и страда от заболяване епилепсия, като се установява от известие за доставяне, представено от Столична регионална здравна инспекция, че експертното решение е връчено на „БДЖ – П.п.“ ЕООД, а от приетата по делото преписка 92-00-429/11.10.2019г. е видно, че посоченото експертно решение е регистрирано в деловодната система на

ответника на 11.10.2019г.

За здравословното състояние на ищеца свидетелстват и Етапна епикриза от 29.03.2012г. с поставена диагноза „епилепсия“; експертно решение на ТЕЛК № 2754 зас. № 204 от 11.12.2018г., в което е посочено, че лицето страда от епилепсия; медицинско удостоверение № 521 за проведен специализиран медицински преглед от психиатър в НМТБ „Цар Борис III“ – гр. София от 12.02.2019г., в което е отразено, че Д. Д. е психично здрав и не се установява наличие на психично разстройство.

От разписание на длъжностите при Поделение П.п., в сила от 10.04.2021г., се установява, че във Вагонно депо „Надежда“ са били разкрити 49 щатни бройки за длъжността „охранител“. В последствие с решение на съвета на директорите на „Холдинг БДЖ“ ЕАД от 18.10.2021г. /препис от Протокол № 65/ и заповед № 1236/28.10.2021г. на управителя и на директора на „БДЖ-ПП“ ЕООД е извършено съкращение на щата, като във „Вагонно депо „Надежда“ и „Ремиз“ са премахнати всички щатни бройки за длъжността „Охранител“, с код по НКПД 54141007, като от 49 щ.бр. считано от 29.10.2021г. същите стават „0“.

Ответникът е представил като писмено доказателство отговор от КТ „Подкрепа“ в ППП София, дейност „Охрана“ от 25.11.2021г., с който изпълнителният съвет на синдикалната секция е дал съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение с Д. Д. Д..

Установява се от фиш за изплатено брутно трудово възнаграждение на ищеца за месец ноември 2021 г., представен и от двете страни, че неговият размер е бил 1119,17 лева. Посоченото обстоятелство е обявено от районния съд за безспорно в първото съдебно заседание по делото, като е посочил, че същото следва да служи за база при определяне на дължимото се обезщетение по чл.225, ал.1 от КТ, в случай че съдът намери исковите за основателни.

Приети са още и преписи от два броя трудови книжки на ищеца - № 329 и № 329а, като първоинстанционният съд е извършил констатация в открито съдебно заседание от 15.04.2022г., че последното вписано обстоятелство в трудовата книжка е прекратяването на трудовото правоотношение с „БЖД П.п.“ ЕООД, считано от 10.12.2021г., като е липсвало отбелязване на последващ трудов договор, сключен от ищеца. Констатация е извършена и заседание, проведено на 04.10.2022г., в което съдът е установил, че копие на трудова книжка № 329 съдържа всички страници, като същото се отнася и за копие на трудова книжка № 329а, на страница 17 от която е било последното вписване, касаещо прекратяването на трудовия договор с ответника по чл. 328, т. 2 от КТ.

**При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:**

Съгласно чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част. По

въпросите относно правилността той е ограничен от посоченото в жалбата, като следи служебно за правилното приложение на императивна правна норма, както и за интереса на някоя от страните по делото или за интереса на ненавършили пълнолетие деца /ТР № 1 от 09.12.2013 г. по т.д. № 1/2013 г., на ВКС, ОСГТК/.

В случая постановеното от районния съд решение е валидно и допустимо.

По същество на спора съдът приема, че в обжалваната част решението на Софийски районен съд е **правилно** поради следните съображения:

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ:

Законността на едностранното прекратяване на трудовото правоотношение поради съкращаване в щата се предпоставя от следния фактически състав: **1)** да е налице премахване, считано от определен бъдещ момент на отделни длъжности от утвърдения общ брой на работниците или служителите в предприятието или учреждението поради преустановяване на съответстващите им трудови функции; **2)** съкращението да е реално, т.е. съответната трудова функция действително да се премахва, а не само да се променя наименованието на съответстващата ѝ длъжност при запазване характера на извършваната работа; **3)** да е налице към момента на уволнението - датата на уволнението трябва да съвпада или да следва датата, на която е извършено реалното фактическо съкращаване; **4)** да е извършено по съответния ред, от компетентен орган, като ако за работодателя е налице задължение да извърши подбор, той следва да бъде осъществен в съответствие със законоустановените критерии при извършване на обективна оценка на качествата на всички служители, заемащи съкращаваната длъжност.

Пред настоящата инстанция не се спори между страните, а и от доказателствата по делото се установява, че в случая е извършено валидно съкращаване на щата. Видно е от решение на съвета на директорите на „Холдинг БДЖ“ ЕАД от 18.10.2021г. /препис от Протокол № 65 – л.21 от делото/ и от заповед № 1236/28.10.2021г. на управителя и на директора на „БДЖ-ПП“ ЕООД /л.22 от делото/, че е извършено съкращение на щата, като във „Вагонно депо „Надежда“ и „Ремиз“ са премахнати всички щатни бройки за длъжността „Охранител“, като от 49 щ.бр. са останали „0“. По този начин за в бъдеще са премахнати всички бройки за посочената длъжност и това е извършено от компетентен орган. Съкращаването в случая е реално, доколкото трудовата функция на охранителя е била премахната, като датата на уволнение следва датата, на която е извършено съкращаването на щата. Не е възникнало и задължение за работодателя да извърши подбор по реда на чл. 392, ал. 1 от КТ, доколкото са били съкратени всички щатни бройки с еднородни трудови функции, като в този смисъл са и мотивите в Тълкувателно решение № 3/2011 от 16.01.2012 г. по т.д. № 3/2011 ОСГК на ВКС и Тълкувателно решение № 5/2019 г. от 26.10.2021 г. по т.д. № 5/2019

ОСГК на ВКС.

Спорно е между страните дали ищецът Д. Д. Д. се ползва от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ поради това, че страда от заболяването „епилепсия“, както и дали работодателят е знаел за заболяването на ищеца и съответно дали е спазил процедурата по чл. 333, ал. 2 от КТ.

Болестта „епилепсия“ не е посочена в Наредба № 5/1987г. като една от болестите, страдащите от която да се ползват от предварителна закрила от уволнение. В чл.1, ал.1, т.5 от Наредбата е включено психичното заболяване. Дали болестта епилепсия, включваща различни проявни форми, е психично заболяване не може да се отговори чрез тълкуване правилата на Наредба № 5. Подобен отговор не може да бъде даден и при изследване на **Наредба № 33/02.08.2010г.** за утвърждаване на медицински стандарт „нервни болести“, в която в чл. 1.3.1 е посочено, че към нервните болести спада и неврологичното заболяване епилепсия. В пар. 2.1. от **Наредба № 3/1987г.** за задължителните предварителни периодични прегледи на работниците епилепсията е посочена като „органично заболяване на централната нервна система“ и не е спомената сред психичните заболявания в пар.2.т.2. Еднозначен отговор не може да се изведе и от **Наредба № 24/07.07.2004 г.** за утвърждаване на медицински стандарт „психиатрия“, издадена на основание чл. 6, ал. 1 ЗЛС, в която в III.В. е предвидено, че на психиатрично обслужване - диспансерно наблюдение и лечение подлежат лица със заболяване "епилепсия" с психиатрични проблеми; предвидени са програми за трайна връзка с пациента, между които програма за медицински и психосоциални грижи при психоорганични състояния, между които е посочена безусловно и епилепсия, а в буква „В“ IV, 2.1.1.ж. е предвидено, че в психиатрично отделение/клиника се лекуват пациенти с други /освен изброените преди това/ психоорганични синдроми, включително епилепсия.

Констатира се от посочената по-горе нормативна уредба, че определенията на заболяването „епилепсия“ са различни и противоречиви, доколкото болестта не е сочена между психичните заболявания и същевременно е сочена между заболяванията, които причиняват психиатрични проблеми и подлежат на психиатрично наблюдение и лечение. Именно от това обстоятелство, както и от многообразието на проявните форми на заболяването следва, че преценката дали епилепсията представлява психична болест по смисъла на чл.1, ал.1, т.5 от Наредба № 5 трябва да бъде извършена самостоятелно за всеки отделен случай от лице-специалист /лекар със специалност по психиатрия/неврология/. Доколкото работодателят не разполага с необходимите специални знания и в случай че същият има информация, че служителът, подлежащ на уволнение на някое от основанията по чл. 328, ал. 1, т.2, т.3, т.5 и т.11 от КТ, страда от заболяването епилепсия, той следва при всички случаи да спази процедурата, предвидена в разпоредбата на [чл.333, ал. 1 и ал. 2 КТ](#) и да вземе мнението на ТЕЛК като предварително действие, подготвящо законосъобразното уволнение /така и решение № 521 от 9.01.2012 г. на ВКС по гр. д. № 208/2011 г., IV г. о., ГК и

определение № 19 от 08.01.2013г. на ВКС по гр.дело № 735/2012г., III г.о., ГК/.

В настоящия случай от представената по делото медицинска документация /експертно решение № 2065 зас. № 151 от 01.10.2019г. на ТЕЛК и Етапна епикриза от 29.03.2012г./ се установи, че към момента на прекратяване на трудовото правоотношение ищецът Д. Д. Д. страда от заболяването „епилепсия“. Несъмнено се установи и фактът, че работодателят „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД е знаел за болестта на работника, доколкото от преписка 92-00-429/11.10.2019г., се установи, че посоченото по-горе експертно решение е регистрирано в деловодната система на ответника на 11.10.2019г. При това положение, за да уволни ищеца на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ поради съкращаване на щата, работодателят е следвало да спази процедурата по чл. 333, ал. 1 и ал. 2 КТ и да изиска мнението на ТЕЛК дали заболяването на ищеца има психиатрични прояви, за да се установи дали Д. Д. Д. се е ползвал от закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ към момента на връчване на заповедта за уволнение. Това не е сторено от Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, поради което закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ не е преодоляна и уволнението следва да бъде отменено само на това основание /така решение № 118 от 4.06.2014 г. на ВКС по гр.д. № 6246/2013 г., III г. о., ГК/.

Закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 КТ има обективен характер и цели да запази работника от неблагоприятните последици на уволнението по социални и хуманни критерии. За нейното приложение няма значение дали работникът е изпълнил задълженията си по чл. 2 от Наредба № 5 от 1987 г. за болестите, при които работниците, боледуващи от тях, имат особена закрила съгласно чл. 333, ал. 1 от КТ, да представят доказателства за заболявания, а има единствено значение дали към датата на връчване на заповедта за уволнение работникът е страдал от заболяване, посочено в чл. 1 от Наредбата. Изключение се наблюдава единствено, в случай че работникът умишлено е въвел работодателя в заблуждение, че не страда от заболяване, за което се предвижда закрила. Във всички други случаи неизпълнението на задълженията на работника да уведоми работодателя за заболяването или да представи документи за него няма правно значение за действието на закрилата по чл. 333, ал. 1, т. 3 от КТ. Тя се прилага независимо от това, дали работодателят е бил уведомен за заболяването на работника и дали са представени медицински документи за него /така и определение № 399 от 14.03.2023 г. на ВКС по гр. д. № 3748/2022 г., III г. о., ГК; решение № 355 от 17.06.2010 г. на ВКС по гр. д. № 477/2010 г., IV г. о., ГК; Решение № 156 от 6.06.2012 г. на ВКС по гр. д. № 1845/2010 г., IV г. о., ГК/. Освен това доказателства за подобно устно изискване не са събрани в хода на производството, а от писмените доказателства несъмнено се установява, че ищецът Д. Д. е уведомил работодателя за заболяването си „епилепсия“, като този факт се потвърждава и от самия въззивник във въззивната му жалба.

Предвид изложеното, настоящата инстанция счита, че уволнението на

Д. Д. Д. е незаконно, поради което искът по чл. 344, ал. 1, т.1 от КТ е основателен, а решението на СРС по него - правилно.

По иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ:

С оглед изхода на делото по иска по чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ и установеното по делото трудово правоотношение между страните за неопределено време, то съдът приема за основателен иска по чл. 344, ал. 1, т. 2 КТ, поради което решението на районния съд в тази част следва да се потвърди.

По иска по чл. 344, ал. 1, т. 3, вр. с чл. 225, ал. 1 от КТ:

Обезщетението по чл. 225, ал. 1 от КТ цели да замести дохода на служителя, който той би получавал, ако не беше извършено незаконното уволнение. Размерът на това обезщетение е последното получено от служителя при работодателя преди уволнението брутно трудово възнаграждение за пълен отработен месец, но за не повече от 6 месеца. Районният съд е обявил за безспорно обстоятелството, че размерът на последното получено от ищеца брутно трудово възнаграждение е възлизал на 1119,17 лева, като това обстоятелство се установява и от фиш за изплатено брутно трудово възнаграждение на ищеца за месец ноември 2021 г., представен и от двете страни /л.35 и 36 от делото/. Ищецът е увеличил размера на предявения от него иск по реда на чл.214 от ГПК до сумата от 6715,02 лева, като периодът на исковата претенция е останал непроменен от 13.12.2021г. до 13.06.2022г. Посочи се вече, че районният съд в открито съдебно заседание от 04.10.2022г. е извършил констатация на трудова книжка № 329 и 329а на ищеца, като е установил, че последното вписване в 329а е на стр.17 и касае прекратяването на трудовото правоотношение с ответника на основание чл. 328, ал.1, т.2 от КТ. Следователно по време на периода, за който се претендира обезщетение по чл. 225 от КТ, ищецът Д. Д. не е работил по последващо трудово правоотношение. Предвид изложеното, след като съобрази размерът на полученото брутно трудово възнаграждение и периодът, през който ищецът е останал без работа, настоящата инстанция счита, че предявеният иск е основателен /6 x 1119,17 лева/ и правилно е бил уважен от районния съд.

Така мотивиран, съдът приема, че въззивната жалба, подадена от Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, е неоснователна, а обжалваното решение на Софийски районен съд – правилно и като такова следва да бъде потвърдено.

**По отговорността за разноски:**

С оглед изхода на делото, разноските следва да се поставят в тежест на въззивника Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД.

Въззиваемият Д. Д. Д. е представил списък с разноски по чл.80 от ГПК, както и договор за правна помощ, в който е уговорено адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева, като е посочено, че е платено в брой.



Насрещната страна своевременно е направила възражение за прекомерност по чл. 78, ал. 5 от ГПК, което настоящата инстанция намира за неоснователно. Съгласно чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 1/2004г., по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Договорът за правна помощ е сключен на 31.08.2023г., като към тази дата минималната работна заплата в Република България е в размер на 780 лева. /Постановление на МС № 497 от 29.12.2022г./. Следователно претендираното от въззиваемия адвокатско възнаграждение в размер на 700 лева не надхвърля минималния размер по Наредба № 1/2004г.

При това положение въззивникът Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД следва да бъде осъден да заплати на Д. Д. Д. сумата от 700 лева, представляващи сторени пред настоящата инстанция разноски за заплатено адвокатско възнаграждение.

Водим от горното, съдът

## РЕШИ:

**ПОТВЪРЖДАВА** изцяло решение № 5797 от 11.04.2023 г., постановено по гр. д. № 7871/2022 г. по описа на СРС, 164 състав, с което е **признато за незаконно и е отменено**, на основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ, уволнението на Д. Д. Д., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Мездра, ул. \*\*\*\*, извършено със заповед №225/08.12.2021 г. на Директора на Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. \*\*\*\*, на основание чл. 328, ал. 1, т. 2, предл. второ от КТ; **възстановен е**, на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ, ищеца Д. Д. Д., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Мездра на заеманата преди уволнението длъжност **"Охранител"** в обекти и съоръжения - Вагонно депо „Надежда“ при Поделение „П.п.“ - гр.София към „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\* **и е осъдено Поделение „П.п.“- гр.София** при „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\*, със седалище и адрес на управление в гр. София, ул. \*\*\*\* да заплати на Д. Д. Д., ЕГН \*\*\*\*\* от гр. Мездра, на основание чл.344, ал.1, т.3 вр. е чл.225, ал.1 от КТ сумата от **6 715,02** лв. (шест хиляди седемстотин и петнадесет лева и две ст.), представляваща обезщетение за оставането на ищеца без работа в резултат на незаконното уволнение, дължимо за периода от 13.12.2021 г. до 13.06.2022 г., ведно със законната лихва от 16.02.2022 г. до окончателното му плащане.

**ОСЪЖДА** Поделение „П.п.“ - гр.София при „БДЖ П.п.“ ЕООД, ЕИК \*\*\*\* да заплати на Д. Д. Д., ЕГН \*\*\*\*\*, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 700,00 лв. /седемстотин лева/, представляваща направени пред въззивната инстанция разноски по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния

касационен съд по правилата на [чл. 280 ГПК](#) в едномесечен срок от връчването му на страните.

**Председател:** \_\_\_\_\_

**Членове:**

1. \_\_\_\_\_

2. \_\_\_\_\_